

РЕШЕНИЕ

№ 17592

гр. София, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 76 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАЯ Й. МИХАЙЛОВА

при участието на секретаря ЕЛИ КР. ШОКОРДОВА
като разгледа докладваното от МАЯ Й. МИХАЙЛОВА Гражданско дело № 20221110136252 по описа за 2022 година

Ищецът „Е.“ ЕООД е предявил срещу ответника Т. Й. Т. обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 207, ал. 1, т. 2 вр. чл. 211 КТ и чл. 221, ал. 2 КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **710.00 лв.**, представляваща дължимо обезщетение при дисциплинарно уволнение, както и за сумата от **364.24 лв.**, представляваща обезщетение за нанесени имуществени вреди, а именно – липса на парични средства от отчетническа дейност, осъществявана от ответника на 30.04.2022 г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба – 30.06.2022 г., до окончателното изплащане на сумите. Претендира разноски.

Ищецът твърди, че с ответника Т. Й. Т. са били в трудово правоотношение по силата на сключения Трудов договор № 80/06.04.2022 г. на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 вр. чл. 70, ал. 1 КТ, като ответникът заемал длъжността „шофьор куриер“ при непълно 4 часово работно време срещу месечно възнаграждение в размер на сумата от 355.00 лв. Ответникът трябвало да извършва доставка на храни и напитки, да получава парични суми, да ги съхранява и отчита пред работодателя си. Ответникът работил в дружеството от 06.04.2022 г. до 30.04.2022 г., след което престанал да ходи на работа. Същият не бил отчел получените суми за 30.04.2022 г. в размер на

сумата от 364.24 лв. Ответникът не се явил на работа на 03.05.2022 г. и на 04.05.2022 г. и не дал обяснения за причината за неявяването си.

Ищецът Сочи, че със Заповед № 36 от 31.05.2022 г. на основание чл. 190, ал. 1, т. 2 вр. чл. 188, т. 3 КТ на ответника е наложено наказание „дисциплинарно уволнение“, а със Заповед от същата дата на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ е прекратено трудовото му правоотношение. Претендира обезщетение, дължимо от ответника при дисциплинарното уволнение, както и такова за причинените имуществени вреди от неотчетените за 30.04.2022 г. получени суми по доставки на храна и напитки.

В едномесечния преклузивен срок по чл. 131 ГПК от ответника Т. Й. Т. не е постъпил отговор на исковата молба.

В проведеното на 27.09.2023 г. открито съдебно заседание по делото ответникът Т. Й. Т. се явява лично и оспорва предявените искове.

Съдът, като прецени относимите доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Не се спори между страните, а и от представения по делото Трудов договор № 80/06.04.2022 г. се установява, че между тях е съществувало трудово правоотношение за неопределено време, по силата на което ответникът е заемал длъжността „шофьор куриер“ при непълно 4 часово работно време, с основно трудово възнаграждение в размер на сумата от 355.00 лв.

Видно от представената по делото Заповед № 36/31.05.2022 г. на управителя на „Е.“ ЕООД това трудово правоотношение е било прекратено считано от 01.06.2022 г. на основание чл. 190, ал. 1, т. 2 вр. чл. 188, т. 3 КТ с налагането на ответника на наказание „дисциплинарно уволнение“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Относно иска по 221, ал. 2 КТ

Според чл. 221, ал. 2 КТ при дисциплинарно уволнение работникът или служителът дължи на работодателя обезщетение в размер на brutното си трудово възнаграждение за срока на предизвестието - при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение.

Между страните не е спорно съществуването на трудово правоотношение между тях за длъжността „шофьор куриер“ при непълно 4 часово работно време, с основно трудово възнаграждение в размер на сумата

от 355.00 лв., а и това се установява от представения по делото трудов договор Трудов договор № 80/06.04.2022 г. От договора е видно, че същият е сключен за неопределен срок, със срок за изпитване в полза на работодателя от 6 месеца и двумесечен срок на предизвестие за прекратяване. Установява се, че 31.05.2022 г. е издадена Заповед № 36 за прекратяване на трудовото правоотношение между страните, поради извършено от ответника дисциплинарно нарушение – на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, като дисциплинарното наказание е наложено, а трудовото правоотношение – прекратено с връчване на уволнителната заповед на ответника на 06.06.2022 г. Установява се от трудовия договор, че е уговорено основното месечно трудово възнаграждение в размер на 355.00, както и допълнително възнаграждение за прослужено време в размер на 0, 6 % годишно.

Предвид изложеното се установяват всички факти от фактическия състав на съдебно предявеното вземане. Установява се, че и дължимото обезщетение възлиза в претендирания размер от 710.00 лв. Ответникът не сочи доказателства за погасяване на дълга, поради което искът следва да бъде уважен.

Относно иска по чл. 207, ал. 1, т. 2 вр. чл. 211 КТ

Съгласно чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ работникът или служителят, който заема отчетническа длъжност, дължи да възстанови на работодателя липсите в повереното му имущество в техния пълен размер. Разпоредбата има изключителен характер, тъй като в отклонение от общите правила за договорната отговорност презюмира неизпълнение на задължението на работника или служителя да съхранява поверените му материални ценности, както и причинната връзка между неизпълнените задължения и настъпилата вреда за работодателя (следва да се отбележи, че при установен умишъл за причиняване на вредите, отговорността на работника или служителя е по чл. 203, ал. 2 от КТ, а не по чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ). Прилагането на презумпцията по чл. 207, ал. 1, т. 2 от КТ, освен от работа на отчетническа длъжност, се предпоставя от установяване на определен вид вреда – липса. По обща квалификация, дадена от правната теория, липсата се определя като вреда с неустановен произход. При установяване на обстоятелства, които предпоставят възможност вредата да е настъпила по причина, различна от неизпълнение на отчетническите задължения на работника или служителя, липса не е налице.

При така изложените фактически твърдения съдът приема, че за да носи пълна имуществена отговорност работникът или служителят за причинени от

него вреди вследствие на неотчетност (поради настъпили липси) следва в обективната действителност да са се проявили следните материални предпоставки (юридически факти): 1. работникът или служителят да осъществява отчетнически функции, т. е. той да е поел задължение по трудово правоотношение да събира, съхранява, разходва или отчита парични или материални ценности – т. нар. пряк отчетник; 2. противоправно неизпълнение на тези трудови задължения, изразяващо се в несъответствие между дължимото и фактическото поведение на отчетника; 3. причиняване на вредоносен резултат – липса, недостиг, неотчетност на поверените му материални ценности, като тези имуществени вреди да са с неустановен произход; 4. причинно-следствена връзка между противоправното неизпълнение на отчетническите функции и настъпилите липси и 5. виновно поведение на отчетника.

В конкретния случай всички посочени по-горе предпоставки са налице. На първо място, страните не спорят, а и от представения по делото Трудов договор № 80/06.04.2022 г. се установява, че между тях е съществувало трудово правоотношение за неопределено време, по силата на което ответникът е заемал длъжността „шофьор куриер“ при непълно 4 часово работно време, с основно трудово възнаграждение в размер на сумата от 355.00 лв.

По отношение въпроса, дали заеманата от ответника длъжност е отчетническа по смисъла на чл. 207, ал. 1 от КТ съдът, въз основа на представената по делото длъжностна характеристика за длъжността „шофьор куриер“, връчена на ответника на 06.04.2022 г., приема че същата е отчетническа по смисъла на чл. 207, ал. 1 от КТ доколкото без съмнение трудовите функции на ответника са били свързани със задължението му да съхранява, разходва и отчита парични и материални ценности, а това обстоятелство не се и оспорва от ответника. Ето защо той е пасивно материално легитимиран да отговаря спрямо работодателя.

На второ място, за да бъде ангажирана отговорността на служителя трябва да е налице имуществена вреда, която да намалява имуществото на работодателя. Липсата, като типичен отчетнически деликт, е вреда с неустановен произход. В тази връзка следва да се отбележи, че от представената по делото справка за оборот от 30.04.2022 г. на Т. Й. Т. се установява, че за горепросочената дата ответникът е съхранявал парични средства в общ размер от 364.24 лв. Същото обстоятелство не се оспорва от

ответника и е изрично потвърдено от него в проведеното на 27.09.2023 г. съдебно заседание по делото. В същото съдебно заседание ответникът е потвърдил, че не е отчел горепосочената сума, а я е оставил в управлението от него лек автомобил.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че неотчетената от ответника сума в общ размер от 364.24 лв. – реализиран оборот за 30.04.2022 г., представлява липси, като безспорно това е свързано с виновното неизпълнение на трудовите задължения от страна на ответника.

Причинната връзка между липсата (вреда с неизяснен произход) и действията и бездействията на отчетника се презумира от закона и не подлежи на доказване от работодателя - предполага се виновното поведение на отчетника, комуто са възложени функции да полага грижа по-голяма от обикновената ([чл. 126, т. 8 КТ](#)) за опазване имуществото на работодателя. (в този смисъл Решение № 247 от 30.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 970/2015 г., IV г. о., ГК).

В производство по [чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ](#) доказателствената тежест е възложена на отчетника, както по отношение на обстоятелството, че не е причинил щетата, така и че не я е причинил виновно. Законът е въвел оборима презумпция за причиняването на липсата от отчетника, а от тук и за неговата вина. (в този смисъл Решение №380 от 2.06.2009 г. на ВКС по гр. д. № 758/2009 г., III г. о., ГК). В производството по настоящето дело не са събрани доказателства, от които да се установява, че ответникът не е причинила вредоносен резултат – липса, както и, че не я е причинил виновно.

По изложените по-горе съображения настоящият състав на съда приема, че предявеният иск за заплащане на сумата от 364.24 лв., представляваща имуществени вреди по установени липси, е основателен, а като законна последица от това в полза на ищеца следва да се присъди и законна лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата

Относно разноските по производството

При този изход на спора в полза на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да се присъдят своевременно поисканите разноски за

производството в размер на 100.00 лв. – за внесена държавна такса.

Въпреки претенцията на ищеца за разноси за адвокатско възнаграждение, такива не му се следват, тъй като не са представени доказателства, за това че е заплатил адвокатски хонорар на пълномощника си.

Така мотивиран, *съдът*

РЕШИ:

ОСЪЖДА Т. Й. Т., ЕГН *****, с адрес: с. ..., да заплати на „Е.“ ЕООД, ЕИК ..., със съдебен адрес: гр. Варна, ...1, офис 35 – адв. В. Д., на основание чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ **сумата от 364.24 лв.**, представляваща имуществени вреди по установени липси от отчетническа дейност, осъществявана от ответника на 30.04.2022 г., и на основание чл. 221, ал. 2 КТ сумата **от 710.00 лв.** представляваща обезщетение за наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ със Заповед № 36/31.05.2022 г. на управителя на „Е.“ ЕООД, ведно със законна лихва върху сумата от подаване на исковата молба – 30.06.2022 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Т. Й. Т., ЕГН *****, с адрес: с. ..., да заплати на „Е.“ ЕООД, ЕИК ..., със съдебен адрес: гр. Варна, ...1, офис 35 – адв. В. Д., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **сумата от 100.00 лв.**, представляваща разноси по делото пред СРС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните (чл. 7, ал. 2 от ГПК).

Съдия при Софийски районен съд: _____